

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-118/10)**

(2010/C 113/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, L. Flynn, K. Walkerová, A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2009/991/UE ⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2009 r. w sprawie przyznania przez władze Republiki Łotewskiej pomocy państwa na zakup gruntów rolnych w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wydając zaskarżoną decyzję, Rada obeszła decyzję Komisji wynikającą z propozycji stosownych środków w pkt 196 wytycznych dotyczących rolnictwa z 2007 r. oraz z jej bezwarunkowego zaakceptowania przez Łotwę, zobowiązującą to państwo do zakończenia najpóźniej do dnia 31 grudnia 2009 r. istniejącego systemu pomocy na zakup gruntów rolnych. Pod pretekstem wyjątkowych okoliczności Rada pozwoliła faktycznie Łotwie na utrzymanie tegoż systemu aż do czasu wygaśnięcia w dniu 31 grudnia 2013 r. wytycznych dotyczących rolnictwa z 2007 r. Okoliczności wskazane przez Radę na poparcie jej decyzji ewidentnie nie są wyjątkowymi okolicznościami pozwalającymi na uzasadnienie wydanej decyzji i nie uwzględniają decyzji Komisji w sprawie tego systemu pomocy. Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisja podnosi cztery zarzuty:

a) Po pierwsze, Komisja uważa, że Rada nie była uprawniona do podjęcia działania na podstawie art. 108 ust. 2 akapit trzeci TFUE, ponieważ pomoc, którą zatwierdziła, była pomocą istniejącą, którą Łotwa zobowiązała się znieść do

końca 2009 r., gdy państwo to zgodziło się na stosowane środki zaproponowane mu przez Komisję.

b) Po drugie, Rada nadużyła władzy, chcąc zneutralizować ustalenie, że środki pomocowe, które Łotwa mogła zachować do końca 2009 r., ale nie po tej dacie, mogły zostać utrzymane do 2013 r.

c) Następnie, w ramach zarzutu trzeciego, Komisja twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasady lojalnej współpracy, która ma zastosowanie do państw członkowskich oraz między instytucjami. W swej decyzji Rada zwolniła Łotwę ze spoczywającego na niej obowiązku współpracy z Komisją w odniesieniu do stosownych środków zaakceptowanych przez to państwo członkowskie w zakresie istniejącej pomocy na zakup gruntów rolnych w ramach współpracy ustanowionej w art. 108 ust. 1 TFUE.

d) W ramach ostatniego zarzutu Komisja podnosi, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ uznała, że zaistniały wyjątkowe okoliczności uzasadniające wydanie zatwierdzonego środka.

⁽¹⁾ Dz.U. L 339 z 22.12.2009, s. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Marknadsdomstolen (Szwecja) w dniu 8 marca 2010 r. — Konsumentombudsmannen przeciwko Ving Sverige**(Sprawa C-122/10)**

(2010/C 113/55)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Marknadsdomstolen (Szwecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konsumentombudsmannen.

Strona pozwana: Ving Sverige AB.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni zawartego w art. 2 lit. i) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (zwanej dalej „dyrektywą”) ⁽¹⁾ wymogu „umożliwia w ten sposób konsumentowi dokonanie zakupu” należy dokonywać w ten sposób, że zaproszenie do dokonania zakupu zostaje złożone w chwili, gdy jest dostępna informacja na temat reklamowanego produktu i jego ceny i tym samym konsument może podjąć decyzję o zakupie, czy jednak konieczne jest, by komunikat handlowy oferował również faktyczną możliwość zakupu produktu (np. formularz zamówieniowy) lub, by istniał dostęp do takiej możliwości (np. reklama poza sklepem)?
- 2) Jeśli odpowiedź na powyższe pytanie jest taka, że konieczne jest, by istniała faktyczna możliwość zakupu produktu, to czy można uznać, że taka możliwość istnieje w przypadku, gdy komunikat handlowy zawiera numer telefonu lub stronę internetową, na której produkt może być zamówiony?
- 3) Czy wykładni art. 2 lit. i) dyrektywy należy dokonywać w taki sposób, że wymóg ceny wyjściowej, czyli najniższą cenę, za jaką reklamowany produkt lub kategoria produktów mogą być zakupione a równocześnie reklamowany produkt lub kategoria produktów są dostępne w innych wersjach lub o innej zawartości w cenach, które nie są wskazane?
- 4) Czy wykładni art. 2 lit. i) dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że wymóg dotyczący cech produktu zostaje spełniony, gdy istnieje ustne lub wizualne odniesienie do produktu ⁽²⁾, czyli wówczas, gdy produkt jest skonkretyzowany, ale nie jest szerzej opisany?
- 5) W razie udzielenie odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy ma to również zastosowanie, gdy reklamowany produkt jest oferowany w wielu wersjach, lecz komunikat handlowy odnosi się do nich jedynie poprzez wspólne oznaczenie?
- 6) W przypadku zaproszenia do dokonania zakupu, czy wykładni art. 7 ust. 4 lit. a) należy dokonywać w ten sposób, że wystarczy, by zostały podane tylko pewne główne cechy produktu i by sprzedający odniósł się dodatkowo do swej strony internetowej, pod warunkiem, że na tej stronie zostały zawarte istotne informacje na temat głównych cech produktu, ceny i innych warunków zgodnie z wymogami art. 7 ust. 4?

- 7) Czy wykładni art. 7 ust. 4 lit. c) należy dokonywać w ten sposób, że wystarczy podanie ceny wyjściowej, aby został spełniony wymóg ceny?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. L 149, s. 22).

⁽²⁾ Dokument roboczy Komisji „Wytyczne w sprawie implementacji dyrektywy 2005/29/WE dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych” [SEC(2009) 1666], s. 47 i nast.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-127/10)**

(2010/C 113/56)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Karanassou-Apostolopoulou i G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie wprowadzając w życie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie maszyn, zmieniającej dyrektywę 95/16/WE ⁽¹⁾ a w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy 2006/42/WE do wewnętrznego porządku prawnego upłynął w dniu 29 czerwca 2008 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 157 z 09.06.2006, s. 24.